

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/19/2021
Identifikačné číslo spisu: 3017200310
Dátum vydania rozhodnutia: 24. januára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3017200310.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobkyne: E. O. D., nar. XX. M. XXXX, bytom B. O. XX/XXX-XXX, C. F. R., právne zastúpenej Mgr. Jozefom Gáplovským, advokátom so sídlom Centrum II 88, Dubnica nad Váhom, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. 38939-3/2017-BA zo dňa 11. augusta 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28Sa/1/2021-30 zo dňa 29. apríla 2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.
Kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 28Sa/1/2021-30 zo dňa 29. apríla 2021 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovanej č. 38939-3/2017-BA zo dňa 11. augusta 2017 (ďalej aj ako „preskúmané rozhodnutie“), ktorým táto odvolanie žalobkyne zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 289-34/2017-PB zo dňa 16. marca 2017 vo veci zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia. Predmetným rozhodnutím

prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že žalobkyni, ako samostatne zárobkovo činnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 28. februára 2010, ale povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo dňa 31. decembra 2010.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal najmä v intenciách § 5 písm. c/, § 14 ods. 1 písm. b/, § 15 ods. 1 písm. b/, 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v znení účinnom v rozhodnom čase a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení Prvej hlavy Tretej časti SSP upravujúcej všeobecnú správnu žalobu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

3. Krajský súd skutkové okolnosti ako aj právnu argumentáciu žalobkyne a žalovanej, z ktorých vychádzal odôvodňujúc svoje rozhodnutie, opísal v bodoch 1 až 19 kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku. Za najpodstatnejšie skutkové okolnosti (z pohľadu ich posúdenia, ktoré viedlo k rozhodnutiu) považoval najmä nasledovné: (i) žalobkyňa je držiteľom licencie L1A/TN/0623/06 od 16. marca 2006 do 10. mája 2016 na výkon samostatnej zdravotníckej praxe; (ii) prvostupňový správny orgán prijal dňa 26. februára 2010 registračný list fyzickej osoby - odhlášku, v ktorom žalobkyňa uviedla ako dátum zániku poistenia 28. február 2010, avšak neuviedla pobočke všetky skutočnosti relevantné pre posúdenie, či jej ako samostatne zárobkovo činnej osobe v tento deň skutočne zaniklo povinné nemocenské poistenie; (iii) podľa údajov Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky žalobkyňa dosiahla za rok 2008 príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti v sume 1.133.392,-Sk a za rok 2009 v sume 34.580,42 Eur [t. j. v oboch rokoch príjmy vyššie ako zákonom stanovená suma - za rok 2008 (106.827,- Sk) a za rok 2009 (3.834,94 Eur)]; (iv) vychádzajúc z registračného listu (viď bod (ii) vyššie) prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 289-34/2017-PB zo dňa 16. marca 2017 rozhodol, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 28. februára 2010, ale povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zaniklo dňa 31. decembra 2010; (vi) žalobkyňa prvostupňové rozhodnutie napadla odvolaním, o ktorom rozhodla žalovaná druhostupňovým rozhodnutím tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie.

4. Žalobkyňa napadla druhostupňové rozhodnutie správnu žalobou, ktorú v podstatnom (po stručnom zhrnutí skutkového stavu) odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj prvostupňové rozhodnutie sú v rozpore so skutočným stavom veci, skutkové závery nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, pričom právne závery uvádzané správnymi orgánmi nemajú oporu v ustanoveniach platných právnych predpisov. Z ustanovenia § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. vyplýva, že nie všetky rozhodnutia Sociálnej poisťovne musia mať písomnú formu. Písomnú formu nemajú rozhodnutia, ktorými organizačná zložka žalovanej rozhodla o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v nesporných prípadoch. V takýchto prípadoch príslušná organizačná zložka rozhodnutie o zániku povinných poistení len vyznačí v spise, resp. vo svojich elektronických databázach. Taktiež citujúc ustanovenia § 172 ods. 5, § 184 ods. 8, § 185 ods. 4 a § 195 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. žalobkyňa namietala, že z výroku napadnutého ani prvostupňového rozhodnutia nie je zrejmé, na základe ktorého právneho predpisu správne orgány rozhodli tak, ako je uvedené vo výrokoch ich rozhodnutí, v ktorých chýba akýkoľvek odkaz na relevantný právny predpis. Z odôvodnení rozhodnutí nevyplýva ani vysvetlenie, ktorý právny predpis oprávňuje Sociálnu poisťovňu zmeniť predchádzajúce rozhodnutie o zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia s odstupom viac ako siedmich rokov. Rovnako tak namietala aj procesný postup Sociálnej poisťovne, ktorá ju žiadnym spôsobom neupovedomila o začatí predmetného nedávkového konania a neposkytla jej príležitosť vyjadriť sa k začatému konaniu, čím jej znemožnila vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, uplatniť návrhy a dôkazné prostriedky. Navrhla, aby krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

5. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je v súlade so zákonom. Svoje rozhodnutie v podstatnom odôvodnil argumentáciou o

charaktere tzv. licencie L1A, a to vo svetle rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019 z 24. novembra 2020 uzatvárajúc, že predmetné rozhodnutie je pre súdy záväzné.

6. O náhrade trov konania rozhodol správny súd tak, že podľa § 168 SSP žalovanej túto nepriznal, nakoľko o jej priznanie nežiadala, a ani nešlo o situáciu, kedy by to bolo možné vo vzťahu k žalobkyni spravodlivo požadovať. Zároveň vyslovil, že žalobkyni sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva, nakoľko prihliadol na výsledný neúspech v konaní po vrátení veci kasačným súdom, keď žaloba bola opätovne zamietnutá.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

7. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

9. Namietala, že hoci predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu v prejednávanej veci bolo kasačným súdom rozsudkom sp. zn. 7Sžsk/90/2018 zo dňa 16. decembra 2020 zrušené pre jeho nepreskúmateľnosť, ani napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je v súlade s § 139 ods. 2 SSP, keď v jeho odôvodnení absentuje odkaz na relevantné právne predpisy, ktoré žalovanú oprávňujú zmeniť predchádzajúce rozhodnutie o zániku povinného nemocenského poistenia a dôchodkového poistenia po viac ako siedmych rokoch.

10. Ďalej namietala, že žalovaný a ani jeho organizačná zložka žalobkyňu žiadnym spôsobom neupovedomili o začatí predmetného nedávkového konania a neposkytli jej príležitosť vyjadriť sa k začatému konaniu, teda jej znemožnili vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť návrhy a dôkazné prostriedky, čím zasiahli do práv a oprávnených záujmov žalobkyne. Dodala, že na uvedené námietky krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nereagoval.

11. Za nepreskúmateľné označila odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu aj v jeho časti, v ktorej konštatoval, že nie je potrebné vykonanie tzv. vonkajšej kontroly, keď podľa žalobkyne práve zachovaním postupu podľa ustanovení o vonkajšej kontrole zákona č. 461/2003 Z.z. by došlo k odstráneniu prevažnej väčšiny pochybení zo strany žalovanej a jej organizačnej zložky, resp. porušení zákona v neprospech žalobkyne.

12. Napokon dodala, že bez riadneho odôvodnenia je aj neakceptovanie jej námietky, že vydanie/zrušenie licencie zo strany Slovenskej lekárskej komory je nepostačujúce na začatie/ukončenie výkonu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, k čomu musí nevyhnutne pristúpiť rozhodnutie príslušného samosprávneho kraja o vydaní/zrušení povolenia na prevádzkovanie konkrétnej ambulancie.

13. S ohľadom na uvedené žiadala, aby kasačný súd jej kasačnej sťažnosti vyhovel.

14. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne vyjadrila podaním zo dňa 28. júla 2021.

15. Uviedla, že žalobkyňa v kasačnej sťažnosti nevzniesla také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovanej. Naopak zdôraznila, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí podrobne objasnila skutkový, ako aj právny dôvod, na základe ktorého rozhodla, že žalobkyni nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 28. februára 2010, ale zaniklo dňa 31. decembra 2010. Dodala, že žalovaná ku každej námietke žalobkyne,

obsiahnutej v žalobe, zaujala stanovisko, ktorého sa naďalej v plnom rozsahu pridrižiava. Zotrvala na právnom názore, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) je oprávnením na vykonávanie činností podľa osobitného predpisu, ktorá zakladá fyzickej osobe podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2010 status samostatne zárobkovo činnnej osoby.

16. Taktiež uviedla, že z ustanovenia § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z.z.“) vyplýva, že zdravotnícke povolanie sa nevykonáva len na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, ale aj v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnom vzťahu na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. V zmysle ustanovenia § 4 cit. zákona poskytovateľom zdravotnej starostlivosti je nielen fyzická osoba alebo právnická osoba, ale na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, ale aj fyzická osoba na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe alebo živnostenského oprávnenia vydaného podľa osobitného predpisu.

17. Zároveň poukázala na to, že priamo zo zákona č. 578/2004 Z.z. vyplýva, že držiteľ licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) je oprávnený vykonávať zdravotnícke povolanie a poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ, alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení a dosahovať príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov.

18. Vzhľadom na námietky žalobkyne uviedla, že výkon činnosti na základe licencie typu L1A nie je podmienený vydaním povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, resp. povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti príslušným orgánom. Prípadné rozhodnutie držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe fakticky nevyužívať túto licenciu pre účely zárobkovej činnosti, nemá pre kvalitatívnu stránku statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby právnu relevanciu. Zdôraznila, že rovnaký právny názor na posudzovanie právneho postavenia lekára, držiteľa licencie L1A na účely sociálneho poistenia, aký zastáva žalovaná, vyslovil aj veľký senát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020.

19. V závere vyjadrenia uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu vyjadrenými v napadnutom rozsudku a navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

20. Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalobkyni prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14. augusta 2021 na vedomie.

III.

Posúdenie kasačnej sťažnosti

21. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako kasačný súd podľa § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej (ktoré sú podrobnejšie opísané v bodoch 3 až 5 vyššie) a právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či žalobkyni, ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 28. februára 2010 alebo až dňa 31. decembra 2010. Rozhodným pre zodpovedanie spornej otázky je potom posúdenie jednak charakteru tzv. licencie L1A a zároveň posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu (alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou) žalobcu v relevantnom čase. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovanej správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom

nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 578/2004 Z. z., a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj riadne odôvodnil.

22. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov, ako i právneho záveru veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „veľký senát“) formulovaného v jeho rozhodnutí sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný, postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd. Tento záver odôvodňuje najvyšší správny súd nasledovne.

23. Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď veľký senát v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 (ďalej aj „rozsudok sp. zn. 1Vs/3/2019“). Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. novembra 2021.

24. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 k otázke statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010 citujúc § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 10 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: „Zákonodarcia už v ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. rozlišuje u lekárov medzi výkonom zdravotníckeho povolania na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia alebo povolenia vydaného podľa osobitného predpisu [písm. b/] a na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [písm. c/].“

25. Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) právnickej osobe, napr. spoločnosti s ručením obmedzeným [§ 12 ods. 3 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z.] je, že právnická osoba má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c/], teda s tzv. licenciou L1C. Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) fyzickej osobe [§ 12 ods. 3 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z.] je licencia L1B, t. j. licencia na výkon zdravotníckeho povolania [§ 68 ods. 1 písm. b/]. Pojem „povolenie“, uvedený v § 4 písm. a/ bod 1. a § 11 zákona č. 578/2004 Z. z. je potrebné vykladať v kontexte s ustanovením § 3 ods. 4 písm. b/ tohto zákona, teda tak, že pod povolením sa rozumie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ústavnej zdravotnej starostlivosti). Povolenie príslušný orgán vydá fyzickej osobe, ak má licenciu na výkon zdravotníckeho povolania, tzv. licenciu L1B [§ 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z.] a právnickej osobe, ak má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu v tom povolaní, v ktorom má poskytovateľ prevažne poskytovať zdravotnú starostlivosť - tzv. licenciu L1C [§ 12 ods. 3 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z.]. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a/ zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciu, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne však držba licencie L1A nevyučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C.

26. Veľký senát sa stotožnil s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A, je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú

starostlivosť. Iba na jeho vôli je ponechané, či uvedenú licenciu bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti), bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný spĺňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí. Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, spĺňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľovi zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár-držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo spĺňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

27. Veľký senát sa stotožnil s názorom senátu 9S, že pod pojmom oprávnenie na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010, je potrebné rozumieť povolenie, súhlas s vykonávaním určitej činnosti, ktoré vydáva Slovenská lekárska komora po tom, čo zistí, že lekár spĺňa odborné a iné zákonom ustanovené predpoklady na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe. Skutočnosť, že lekár na základe tohto povolenia, súhlasu s výkonom činnosti (licencie L1A) môže uzatvárať dohody/zmluvy, od ktorých závisí, kde takúto činnosť bude vykonávať, na existenciu povolenia udeleného lekárskou komorou, vplyv nemá. Po splnení zákonných podmienok je iba na vôli držiteľa oprávnenia, akým spôsobom a kde bude výkon činnosti realizovať, pričom zo strany verejnej moci u držiteľa licencie L1A žiadny ďalší úkon (napr. povolenie vykonávať činnosť u konkrétneho poskytovateľa, registráciu a pod.) nie je potrebný. Licenciu L1A nepotrebuje lekár v pracovnom pomere u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Na výkon povolania lekára v pracovnom pomere Slovenská lekárska komora vydáva licenciu L1B. Ak sa lekár rozhodne poskytovať zdravotnú starostlivosť ako fyzická osoba - podnikateľ vo svojom mene a na svoj účet vo vlastnom zdravotníckom zariadení [§ 4 písm. a/ bod. 1 zákona č. 578/2004 Z. z.], v takom prípade je licencia L1B predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie), ktoré vydáva ministerstvo alebo samosprávny kraj. Licencia L1B teda sama o sebe nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010 - takým oprávnením sa stáva len v spojení s povolením lekára - fyzickej osoby na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie). Pokiaľ si lekár na účely poskytovania zdravotnej starostlivosti založí spoločnosť s ručením obmedzeným, v takom prípade licencia L1C - licencia na výkon činnosti odborného zástupcu zdravotníckym pracovníkom v povolaní lekár, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. c/ zákona č. 578/2004 Z. z., je predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia touto právnickou osobou. Je iba na vôli lekára, či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiada aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť na základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia však nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A naďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prax. Ak sa lekár ako fyzická osoba - podnikateľ, rozhodne zmeniť spôsob svojho podnikania a založiť si napr. spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá bude prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia ako právnická osoba, na získanie povolenia podľa § 12 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. musí mať táto právnická osoba určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c/ zákona č. 578/2004 Z. z.], teda s tzv. licenciou L1C. Licencia L1C nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. Ani držba licencie L1C nie je dôvodom zániku licencie L1A, a nie je ani prekážkou toho, aby lekár využíval aj licenciu L1A. Licencie môže Lekárska komora dočasne

pozastaviť alebo zrušiť z dôvodov a v rozsahu podľa § 73 a § 74 zákona č. 578/2004 Z. z. Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamená reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia. Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z.

28. Z uvedených dôvodov veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchýliť od záveru veľkého senátu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z.“, uviedol nasledovné: „Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c/ zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.“

29. Veľký senát v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 k otázke zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia z titulu oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010, citujúc § 14 ods. 1 písm. b/, § 21 ods. 1, 3, § 227 ods. 2, písm. a/, § 228 ods. 1, 2, 3, 7, § 233 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z., konštatoval: „Status samostatne zárobkovo činnnej osoby (ďalej aj „SZČO“) na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku, alebo trvania takého poistenia.“. V tejto súvislosti považoval veľký senát za potrebné zdôrazniť, že ten istý lekár môže byť povinne poistený ako samostatne zárobkovo činná osoba podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., či už na základe licencie L1A alebo/aj ako fyzická osoba-držiteľ licencie L1B na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia; súčasne môže byť povinne poistený aj ako zamestnanec, prípadne aj ako iná samostatne zárobkovo činná osoba uvedená v § 5 písm. a/, b/, d/ až f/ zákona č. 461/2003 Z. z.

30. Osobitný spôsob vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia (ďalej aj „povinné poistenie“) samostatne zárobkovo činnnej osoby upravuje ustanovenie § 21 ods. 2 až 4 zákon č. 461/2003 Z. z. Trvanie a zánik poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu (licenciu L1B), osobitne upravuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. Podľa § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 310/2006 Z. z., povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. b/ a c/ dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činnnej osobe uvedenej v § 5 písm. c/ odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c/.

31. Držiteľovi licencie L1A v zmysle citovaného ustanovenia povinné poistenie môže zaniknúť z troch dôvodov. Prvým dôvodom je príjem v rozhodnom období nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods.

1 zákona č. 461/2003 Z. z. Druhým dôvodom je zánik licencie L1A, kedy povinné poistenie zanikne dňom zániku tejto licencie. Na zánik povinného poistenia držiteľa licencie L1A z tretieho dôvodu, teda z dôvodu vzniku pracovného pomeru sa vzťahuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b/, časť vety za spojovníkom „a“. To znamená, že z dôvodu vzniku pracovného pomeru u poskytovateľa zdravotníckeho zariadenia, v ktorom lekár musí mať licenciu L1B, môže povinné poistenie lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby z titulu držby licencie L1A zaniknúť iba vtedy, ak držiteľ licencie L1A splní svoju povinnosť podľa § 227 ods. 2 písm. a/ a § 228 ods. 3 a 7 v spojení s § 21 ods. 4 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. a pobočke Sociálnej poisťovne predloží vyhlásenie, že odo dňa vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c/, teda, že od uvedeného dňa nevykonáva činnosť na základe licencie L1A (t. j. samostatnú zdravotnícku prax).

32. Keďže zákon č. 461/2003 Z. z. výslovne vyžaduje podanie „vyhlásenia“ podľa § 21 ods. 4 písm. b/, za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať podanie Registračného listu - odhlášky, z obsahu ktorého náležitosti vyhlásenia nevyplývajú. Na účely § 21 ods. 4 v spojení s § 228 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z., Sociálna poisťovňa vydala a na svojej webovej stránke zverejnila tlačivo „Vyhlásenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby, na ktorú má oprávnenie podľa osobitného predpisu.“ Z obsahu tohto tlačiva vyplýva, že sa týka samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., ktorá vyhlasuje, že od vzniku pracovného pomeru, t. j. „od“ túto činnosť nevykonáva a že toto vyhlásenie podáva ako súčasť Registračného listu FO - odhlášky z povinného nemocenského poistenia a z povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby z dôvodu zániku týchto poistení.

33. Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie držiteľa licencie L1A teda môže zaniknúť tromi spôsobmi: (i) podľa § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. dňom 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (ďalej len „príjem z podnikania“) nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9 tohto zákona, alebo (ii) podľa § 21 ods. 4, časti vety pred písmenom „a“ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom od 01. augusta 2006 do 31. decembra 2010 vždy dňom zániku licencie, alebo (iii) odo dňa vzniku pracovného pomeru s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak (v súlade s § 227 ods. 2 písm. a/ a § 228 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 4, časti vety za písmenom „a“ tohto zákona) taký lekár predložil pobočke Sociálnej poisťovne vyhlásenie, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činnnej osoby uvedenej v § 5 písm. c/ tohto zákona.

34. Ústavný súd v uznesení č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. novembra 2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Vs/3/2019 konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.“ O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebiť“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný. Ústavný súd opäť pripomenul, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon zveril najvyššiemu súdu (bod 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia), a preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže zaujatie stanovisk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho

súdu (m. m. IV. ÚS 426/2018). Zdôraznil, že zjednocovanie rozhodovania senátov najvyššieho súdu je (aj) vecou veľkého senátu príslušného kolégia tohto súdu. Po takom vyriešení určitej právnej otázky je určite z hľadiska právnej istoty nežiaduce, ak sa judikatúrny stav opätovne zmení bez zmeny pre rozhodovanie podstatného právneho predpisu. Zároveň však platí, že pokiaľ zákonodarca s postupom zmeny právneho názoru veľkého senátu o tej istej otázke následným rozhodnutím veľkého senátu v inom zložení výslovne počíta, ide o „poistku omylu“ a vyšší stupeň zjednocovacieho procesu na účel aplikačnej optimalizácie (k tomu pozri body 17, 19, 21 a 23 odôvodnenia). Novo rozhodujúci sudcovia najvyššieho súdu nemôžu v predmetnej situácii svoj odlišný právny názor ignorovať, a naopak, postupujú ex officio, pričom taký ich zákonne súladný postup nemôže byť z hľadiska práva na súdnu ochranu neúspešnej strany v konaní v zmysle čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky úspešne napadnutý ako ústavne nekonformný. Sťažovateľom avizované (ako možné) neustále preklápanie riešenia dotknutej právnej otázky postupne sa líšiacimi rozhodnutiami veľkého senátu kolégia v inom zložení je eliminované mechanizmom prijímania stanoviska podľa § 21 ods. 3 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

35. Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g/ zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Rozhodnutie ústavného súdu, ako aj rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu je pre súdy záväzné.

36. Najvyšší správny súd v bode 21 vyššie vymedzil dve oblasti, ktorých posúdenie je zásadné pre rozhodnutie vo veci (posúdenie charakteru tzv. licencie L1A a zároveň posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti žalobcu v relevantnom čase). Keďže prvá oblasť (posúdenie charakteru licencie L1A) korešponduje právnym otázkam, ktorými sa veľký senát správneho kolégia najvyššieho súdu vo svojom rozhodnutí (sp. zn. 1Vs/3/2019) dôsledne zaoberal, kasačný súd na tieto argumenty už duplicitne v podrobnostiach nereflektoval a považoval ich za zodpovedané práve poukazom na uvedenie relevantných častí rozhodnutia veľkého senátu v odôvodnení tohto rozhodnutia.

37. Čo sa týka druhej oblasti (posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti žalobcu v relevantnom čase), najvyšší správny súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že žalobkyňa ako samostatne zárobkovo činná osoba dosiahla za rok 2008 príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti v sume 1.133.392,- Sk a za rok 2009 príjmy v sume 34.580,42 Eur [t. j. v oboch rokoch príjmy vyššie ako zákonom stanovená suma - za rok 2008 (106.827,- Sk) a za rok 2009 (3.834,94 Eur)]. Uvedený príjem je nutné považovať za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov). Keďže ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby, nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c/ alebo aj podľa § 5 písm. a/, príp. písm. b/ alebo d/ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010.

38. Pokiaľ teda Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch dospela k záveru, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie až dňa 31. decembra 2010, rozhodla správne a v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu v spojení s rozhodnutím ústavného súdu. Žalobkyňa, ako držiteľka licencie L1A, mala postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. Zároveň bola naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna

vonkajšia prekážka nezávislá od jeho vôle ako držiteľa tejto licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

39. Najvyšší správny súd ako nedôvodnú vyhodnotil tiež námietku žalobkyne týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre (napríklad v náleze sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 107/07, I. ÚS 378/2019) tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napríklad v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP a ani ústavného súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. V tomto smere najvyšší správny súd podrobil prieskumu rozsudok krajského súdu a dospel k záveru, že tento atribúty preskúmateľnosti spĺňa. Z napadnutého rozsudku je zrejmý stručný priebeh administratívneho konania, zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie pre danú vec zásadných faktov, zhrnutie argumentov žalobkyne a vyjadrenia žalovanej a tiež posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov. Krajský súd v predmetnej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na žalobkyňou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol, presvedčivo a náležite odôvodnil.

40. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne ako nedôvodnú postupom podľa ustanovenia § 461 SSP zamietol.

41. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyni (sťažovateľke), ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

42. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte jednomyseľne - pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

